

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

«Danica» izhaja vsak petek na celi pol in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrť leta 1 gl. 20 kr.
V tiskarni sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za 1/2 leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide »Danica« dan poprej.

Tečaj L.

V Ljubljani, 1. aprila 1898

List 13.

O sveti križ!

O sveti križ!
Ti žive vere spomenik,
V življenju temnem nam vodnik;
S Kalvarije tvoj blišč odseva,
Podi z zemlje pagansko noč,
Luč večnega prižiga dneva,
Učeč resnice večne moč.
Ves svet prevstvarja sveta vera,
Žareč od jutra do večera.

O sveti križ!
Ti upanja si spomenik,
V življenju mrklem nam vodnik,
Naznanjaš nam kazoč v nebesa,
Da bo minulo vse gorje
Po smrti našega telesa,
Otrl nam Bog bo vse solzé,
Ti zagotavljaš nam vstajenje
Ne v smrt, o križ — v nebo — v življenje.

O sveti križ!
Ljubezni večne spomenik,
V življenju težkem nam vodnik,
Ljubezen, križ, te je stesala,
Ljubezen dala ti je čast,
Ljubezen v žrtev se je klala,
Na tebi, križ, v pekla propast,
Ljubezen te je posvetila,
S teboj nam raj je odklenila.

O sveti križ!
Življenja nam si spomenik,
Ko v smrtnem dolu si vodnik;
Na kaj naj človek se opira,
Ko v grob prigiba se telo?
Le na-te duh se naš ozira,
Ti kažeš pravo pot v nebo;
S teboj se gre po srečni poti,
Kdor je brez tebe, hodi v zmoti.

O sveti križ!
Ti ostre sodbe spomenik,

V oblakih bo prišel Sodnik!
In sodil bode vse narode.
Gorje mu, kdor brez križa bode,
Gospod ne bode brat njegov:
Brez križa večno je trpljenje,
In s križem večno je življenje.

A. Hribar.

Kaj je z vero?

(Ant. Hribar.)

Naslov, ki sem ga napisal na čelo svojim nadaljnim besedam, je že jako star, obrabljen. Mnogi bralci, dobro vem, bodo ostali samo pri naslovu, češ: ná ga, že spet ti piše jeden o veri, o kateri se je že toliko pisalo in govorilo in se še piše ter govori. Nič ne de; ker sem prepričan, da sedanji svet veliko raje posega po mikavnih povestih, po podlih ljubimskih spisih, nego po treznem, koristnem berilu, zato ne pričakujem mnogo duš, ktere bi pričujoči spis oveseljeval in zanimal. Pa naj bo tako: priti pa vendar le utegne moja beseda temu ali onemu v roke, ki se bo morda vse jedno obrignil v njo. Dovolj je, če ena sama duša posluša z zanimanjem moj glas; pripravljen sem jej postreči ter jej tu v nadaljнем premišljevanju podati resne hrane za premišljevanja, zlatih ukov, da jih izpolnuje, in mikavnih navodil, da se po njih ravna. Nabral sem iz raznih učenih knjig mnogobrojnega cvetja, ktero hočem poviti v lep, celoten venček pričakujoč, dragi bralec, da boš radostno sledil mojemu razpravljanju, in namen, ki ga imam pred očmi, bo dosežen.

V dosedanjih razmotrivanjih „o namenu človekovem“ dovedel sem vas, dragi bralci „Zgod. Danice“, do spoznanja, da ima človek tu na zemlji poleg mnogih postranskih namenov ko-

nečno le en glavi namen in cilj, namreč, da se izveliča. Po tem namenu torej mora težiti, hrepeneti ter se truditi, da mu ne izpodleti; uporabljati mora vse pripomočke, ki mu služijo v dosego tega konečnega namena. Ako teh pripomočkov ne pozna, dolžan jih je potem spoznavati in potem si jih obračati v korist. Te pripomočke pa nam kaže in nas uči sv. vera, zato sem se v nadaljnjem namenil govoriti o veri.

Naj mi ne oporeka kdo, češ, da take reči čujemo v pridigah, krščanskih naukah itd. Nič ne de, stvar je tako važna, da se o njej nikdar preveč ne govori in ne piše, da se nikdar dovolj ne pojasnjuje in poroča. Brez vere ni mogoče Bogu dopasti. Kristus pravi: Kdor ne veruje, bo pogubljen.

Pred vsem moramo, če hočemo priti v nebesa, spoznati Onega, ki je od vekomaj, ki je ustvaril nebo in zemljo in vse, kar biva, Gospoda, večnega Boga. Do tega spoznanja pa nam nikdar ni mogoče dospeti z našo lastno človeško, omejeno pametjo, ampak le po veri. Vera pa je čednost in božji dar, da vse za resnico imamo, kar je Bog razodel in nam sv. katol. cerkev verovati veleva.

Verovati sploh se pravi: za resnico imeti to, kar nam kdo drugi pove, ni treba, da bi mi zahtevali dokazov o resničnosti tega, kar nam je povedal. Mi tem raje verujemo, čim gotoveje vemo, da je oseba, ki nam je kaj povedala, zanesljiva, in da resnico ve ter jo tudi hoče povedati. Ako pa vemo, da je to ali ono Bog sam povedal, t. j. razodel, tedaj verujemo in ne vprašujemo dosti po dokazih, ker vemo, da se Bog ne more motiti in da ne more neresnice govoriti, ker je večna, zgolj nezmotljiva resnica. To je prava vera. V tem smislu bi rekli: Vsetrdno, ne dvomno za resnico imeti, kar je Bog razodel.

Kako pa pridemo do te vere? Narodi, do katerih ni prišlo razodenje božje, niso vedeli in še zdaj ne vedo, čemu so prav za prav na svetu. Ne vedo, kdo je Bog, koliko oseb je v Bogu. Ne vedo, kaj se godi z našo dušo po smrti, in nimajo jasnih pojmov, kaj je dobro, kaj je hudo. Krščanske čednosti so jim čisto nepoznate, recimo: čistost, usmiljenost, ljubezen do sovražnikov, svetost zakona itd. Najmodrejši mej pagani so le toliko domnevali, da so morebitno sklepali, da biva nekje in nekako višje bitje. Kakošen pa da je Bog, v kaki razmeri je do človeka in človek do njega, kaka usoda čaka človeka po smrti — tega vsega si niso mogli prav raztolmačiti.

Iz tega razvidimo, da vere, ki nas o vseh važnejših vprašanjih poučuje, ni izumil človeški

um, ampak, da je od zgoraj, od Boga. Vera je dar božji. Sv. apostol Pavel je prejel milost ali dar vere, ko je bil na potu v Damask z namenom, da bi preganjal in lovil tamošnje kristijane. Torej je prejel ta dar, ki ga ni zaslužil. Mi prejmemo dar vere pri sv. krstu, pri drugih sv. zakramentih in po goreči vsakdanji molitvi. Bog nam more dati vero. Naše učenje, vednost naša in naša prizadevanja in trud nam vere ne morejo dati. Zato piše sv. apostol Pavel v svojem listu do Efežanov: „Iz milosti ste bili oteti po veri, in to je božji dar“ (2, 8).

Bog, ki nam vero podeli, pa nas nič ne sili verovati. Mi imamo prosto voljo in vero, če hočemo, sprejmemo, ali jo pa zavržemo. Ako jo vzprejmemo, tedaj odpremo svoje srce milosti božji, in to se nam prišteva v zasluženje. Ako mi vero, ki nam jo je Bog podaril, v svojem življenju ohranimo; ako svoje mišljenje, govorjenje in dejanja uravnamo po verskih zapovedih in zahtevah, tedaj postane vera v nas čednost, in potem še le zamoremo reči, da smo verni kristijanje, v resnici verni katoličanje. Prava vera katoliškega kristjana je tedaj: čednost in dar božji, v kateri mi vse za resnico imamo, kar je Bog razodel.

Kaj je predmet veri in od kod je njen izvor?

Nikakor ni vsejedno, kaj mi verujemo, in ni vsejedno, koliko mi verujemo. Mi moramo verovati brez razločka in brez izjeme vse, kar je Bog razodel. On je večna in nezmotljiva resnica, in zato je pa tudi vsaka beseda, ki jo On govori, resnica. Kdor bi le količkaj razodenja božjega zametaval in ne hotel verovati, ta bi zanikaval lastnost božjo, resničnost.

Bog nam je torej razodel veliko resnic, katerih bi z našim otemnelim umom nikdar ne mogli zaslediti. Bog jih je razodel. Kje pa je ohranjeno to razodenje božje? Kdo pa nam pove, kaj nas je učil Vsemogočni, da potem verujemo? Ni dovolj samo vedeti, da je to, kar je Bog, večna in nezmotljiva resnica, govoril, resnično; mi moramo tudi znati, za gotovo in določno znati, kaj je Bog nam govoril. Kdo pa nam to pove?

Veliki apostelj narodov, sv. Pavel je pisal v listu do Hebrejcev (1. 1. in 2.): „Velikokrat in po mnogih potih je nekda Bog govoril očakom po prerokih, poslednjič tiste dni nam je govoril po Sinu, katerega je postavil deležnika vseh reči, po katerem je ustvaril tudi svet“. — Bog, neskončno usmiljeni, ni zapustil človeka po prvem grehu. Naprej in naprej je pošiljal svojemu izvoljenemu judovskemu ljudstvu može, razsvetljene po sv. Duhu, da so oznanovali ljudstvu voljo

božjo. Ko pa so se dopolnili časi in je po grehu nastalo zlo bilo najhujše, tedaj je poslal Bog na svet svojega edinorojenega sina Jezusa Kristusa, da je ljudstvo učil in odrešil. Kristus je imel poleg človeške natore tudi popolno, pravo božjo natoro, bil je pravi Bog, tedaj popolno resničen; to resničnost je izročil apostelnom svojim, ko jih je odločil za poglavarje in učnike cerkvi, ki jo je sam ustanovil. „Kakor je mene oče poslal, tudi jaz vas pošljem. Pojdite in učite vse narode“. Tako je govoril Kristus svojim apostelnom ter jim poslal sv. Duha, da ostane pri njih in njihovih naslednikih vse dni do konca sveta. Sveti Duh pa, ki ga je Kristus poslal, je Duh resnice, kateri uči vso resnico in priča o resnici. Precejšen del Kristusovega nauka in njegovih del so apostelni zapisali, in tako je nastalo sv. pismo nove zaveze. Drugo pa se le pridigovali in ustmeno izročali svojim učencem. — Ti nauki pa, ki so jih apostelni ustmeno izročali svojim naslednikom, so tako imenovano ustno izročilo sv. katol. cerkve. Da se je pa sv. pismo in ustno izročilo nepokvarjeno ohranilo skozi vsa stoletja, zato je skrbela učeča cerkev t. j. škofje z rimskim papežem; sv. Duh pa jih je podpiral. Kar nam cerkev zapoveduje verovati, to zajema iz sv. pisma in ustnega izročila, tedaj nič drugega, kot to, kar je Bog zapovedal in učil po svojem Sinu Jezusu Kristusu. Ker sv. pismo in ustno izročilo hranita vse one resnice, ki nam jih je verovati, zato se imenujeta viri naše vere.

Drugače, kot mi katoličanje, ravnaajo protestantje, ki zametavajo ustno izročilo in priznavajo samo sv. pismo. Zlahka pa dokažemo, da je ustno izročilo istotako vir naši veri kot sveto pismo, (kar bomo pozneje tudi storili.)

Zdaj umemo, kaj se pravi: Vera katoliškega kristjana je čednost in dar božji, radi česar mi vse za resnico imamo, kar je Bog razodel in sv. cerkev zapoveduje verovati. (Dalje prih.)

Tomaž Akv. in presv. Rešnje Telo.

•Hvali Sijon Rešenika,
Hval' pastirja in vodnika,
Poj mu himne, pesnice.▪

Sedmega sušca smo obhajali praznik svetnika, ki stoji med častilci najsvetejšega zakramenta na prvem mestu, praznovali smo god sv. Tomaža Akvinskega. Slavni kardinal Bessarion ga je imenoval „najsvetejšega med učenjaki in najbolj učenega med svetniki“, in res: ves katol. svet pozna tega svetnika pod imenom „angeljski učenik“. Bogoslovna in modroslovna veda sta dospeli v delih tega svetega cerkvenega učenika do vrhunca. Kar so učili stari cerkveni očetje in učeniki, to

je „angeljski učenik“ z največjo skrbnostjo zbral, s svojim bistrim razumom razmotril, razložil razširil in združil v jedno soglasno, zares mojstersko delo, ki nima podobnega na celém svetu. Imenoma se „summa theologica“. Dolgih devet let je pisal sveti učenik to morje učenosti, doker mu ni iztrgala peresa iz roke smrt, ki ga je peljala v kraj, kjer gleda vse to, o čemer je že tukaj na zemlji tako jasno pisal. Bilo je na praznik sv. Nikolaja, 6. grudna 1273. leta, ko se je svetnik med sv. mašo po svoji navadi zamaknil. Več časa nego drugekrati je trajalo to zamaknjenje. Ko se je zopet zavedel, je zaklical: „Gledal sem skrivnosti. Vse, kar sem do sedaj pisal in učil, ni nič v primeri s tem, kar sem sedaj videl!“ Od tega časa ga ni mogel nihče pripraviti do tega, da bi bil še nadaljeval svojo „summa theologica.“ Zvedel je, da se bliža čas ločitve in zato se je hotel v tistih kratkih urah dobro pripraviti na smrt. Toraj komaj je dokončal razpravo o najsvetejšem zakramentu in zastavil prva poglavja o sv. pokori, ko je za vselej odložil pero. Gotovo ga je previdnost Božja pustila toliko časa, da je dokončal razpravo o sv. Rešnjem Telesu, kajti v nobenem njegovem delu se ne razodeva njegov velikanski duh in ljubezni žareče srce tako, kakor ravno v njegovih naukih o sv. Rešnjem Telesu. In kako ne, saj je v istem času, ko je pisal o tem najsvetejšem zakramentu, klečal po cele ure zamaknjen pred tabernakeljem in ondi zajemal, kar je potem zapisal. Tako pripoveduje njegov vedni spremljevalec brat Reginald. Drug vzrok, da tako hvalimo nauke Tomaževe o sv. Rešnjem Telesu je pa ta, ker je Izveličar sam pohvalil nauke „angeljskega učenika“. V svoji veliki ponižnosti se je namreč sv. Tomaž vedno bal, da razširja morda napčne in pogubne nauke v svojih spisih. Malo dnij pred smrtjo se ga je ta strah še posebno polotil. Zato je veliki svetnik jokaje prosil Boga, naj mu naznani, če je kaj zmot v njegovem spisu. Poleg tega pa je podvojil svoje pokorjenje, čuvanje in molitev, da bi zadobil mir glede svojih naukov. Neko noč se poda zopet v kapelico sv. Nikolaja v Neaplju in moli goreče za notranji mir. V tisti kapeli je bil tedaj tudi neki redovnik, brat Dominik — umrl je na sluhu svetosti — navzoč. Svetnik seveda tega ni vedel. Ta brat je videl, kako se je sv. Tomaž zamaknil, in je tudi natanko slišal, da so zadonele iz tabernakelja besede: „Bene scripsisti de me, Thoma“ dobro si pisal o meni, Tomaž. Kakšno plačilo hočeš za to?“ Tedaj je zaklical zamaknjenec s hrepenečim glasom: „Nobenega družega plačila nočem, kakor Tebe, o Gospod!“ Ta želja se mu je kmalu izpolnila. Nekaj tednov po tem je umrl

na poti k Lijonskemu zboru v cistercijskem samostanu na Fessi 7. sušca 1274. leta.

Tako je Jezus sam potrdil dela sv. Tomaža in gotovo tudi to, kar je pisal o Najsvetejšem, ker omenjena dogodba se je vršila kmalu potem, ko je bil spis o sv. Rešnjem Telesu končan. Družega potrdila ne potrebujemo.

Nekateri zgodovinarji pripovedujejo, da je bil nauk sv. Tomaža o Najsvetejšem še posebej potrjen. Bolindisti namreč pripovedujejo to-le dogodbo: Tomaž je bil še le 32 let star. Med profesorji pariškega vseučilišča je tedaj nastal prepir zavoljo podob sv. Rešnjega Telesa. Po dolgem pričkanju so se gospodje zjediniili v tem, da so prepustili mlademu Tomažu, kojega bistroumnost so čislali, odločilno besedo. Naznanili so mu pismo mnenja raznih učenjakov in čakali rešitve. Tomaž se je zatopil po svoji navadi v premišljevanje, je goreče molil in je potem v kratkih in jasnih besedah izrazil svoje mnenje. Vendar pa si iz ponižnosti ni upal pokazati svojega spisa profesorjem. Hotel se je še prej posvetovati s svojim Izveličarjem. Gre torej pred tabernakelj, položi svoje delo svojemu Gospodu k nogam, pade na kolena, in goreče moli: „Gospod Jezus Kristus, ki si v tem zakramentu resnično pričujoč, ponižno Te prosim, razodeni, če je to, kar sem s Tvojo pomočjo spisal, resnično, in potem mi dovoli, da svoj nauk očitno oznam; če sem pa kaj zapisal, kar nasprotuje sv. veri, potem, o Gospod, poskrbi, da se taka zmota ne razširi.“ Ko je „angelj šole“ tako molil, so videli nekateri redovniki, ki so bili tedaj v koru, da je stal Jezus sam nad Tomaževo knjigo, in zaslišali so tudi besede: „Dobro si pisal o sv. Rešnjem Telesu in vprašanje, katero so ti dali, razvozlal si dobro in prav, v kolikor je namreč more zemljan zapopasti in razložiti.“ Med tem se je sv. Tomaž zamaknil in plaval jeden komolec nad tlakom. Zamaknjenje je trajalo tako dolgo, da so navzoči redovniki poklicali priorja in mnogo drugih redovnikov, ki so to zamaknjenje pozneje s prisego spričali.

Po tem nebeškem potrdilu se je podal sveti Tomaž na vseučilišče, kjer je govoril s takim ognjem in jasnostjo o stavljnem vprašanju, da so mu vsi pritrdili.

Iz tega smemo povzeti, kake velike vrednosti so spisi sv. Tomaža o sv. Rešnjem Telesu, ker nihče ni tako odločno, jasno in lepo pisal o vzvišeni skrivnosti Jezusove ljubezni do nas kakor sv. Tomaž. Nihče ni tako natanko razložil tega velikega čudeža, nikomur se ni posrečilo govoriti o najsvetejšem zakramentu sv. cerkve tako umljivo, kakor temu velikemu cerkvenemu učniku. Zato so se tudi vsi pisatelji, ki so od časa

sv. Tomaža do današnjega dne kaj spisali o sv. Rešnjem Telesu, bodisi v znanstveni ali poučno nabožni obliki, opirali na sv. Tomaža.

MIHAEL,

po božji milosti in po božjem usmiljenju
knez in škof lavantinski,

*mногоčastiti duhovščini in vsem vernikom svoje škofije
pozdrav, blagoslov in vse dobro od Boga Očeta in Boga
Sina v edinosti sv. Duha!*

„Glej, Mihael, eden izmed najprvih
knezov, mi je prišel na pomoč.“
(Dan. 10, 23.)

I.

O češčenju angeljev.

(Dolje.)

5. Kar so in kar delajo angelji v obče za človeški rod, to je in dela posamezni angelj za posameznega človeka kot njegov zvesti angelj varih. (Ps. 90, 11. 12; Hebr. 1, 14). Da imajo otroci svoje angelje varihe, velikrat naglašava sv. Pismo stare zaveze (Gen. 48, 16; Ps. 33, 8). in božji prijatelj otrok sam to uči, ko svari pred pohujšanjem nedolžnih otrok, rekoč: „Glejte, da ne zaničujete katerega teh malih; ker povem vam, njih angelji v nebesih vedno gledajo obličje mojega Očeta, kateri je v nebesih.“ (Mat. 18, 10). Po soglasnem nauku sv. cerkvenih očakov in učnikov je tudi odrasli človek, posebno kristijan (Dejan. ap. 12, 15) v varstvu in v skrbi angeljevi, o čemur se moremo pač dovolj prepričati po izkušnji. „Magna dignitas animarum, ut unaquaeque habeat ab ortu nativitatis in custodiam sui angelum delegatum.“ Velika je čast duš, kliče po pravici sv. Hieronim, da ima vsaka od svojega početka sem angelja, kateri ji je poslan za variha.

Zares, neumljive in nedomerno velike in visoke so skrivnosti usmiljenja božjega do nas ljudij. In med te najgloblje skrivnosti božjega usmiljenja spada sicer nevidna pa dejanska zveza, katero imamo mi revni ljudje na zemlji z angelji v nebesih, zveza, katera nad vse ganljivo in ljubeznivo spričuje ne le vsemogočnost in modrost božjo, temveč tudi njegovo očetovsko ljubezen in dobrotljivost do človeškega rodu. „Kaj je človek“, smemo pač vprašati z Davidom, „da se ga spominjaš? . . . Le malo si ga znižal pod angelje, s slavo in častjo si ga ovenčal.“ (Ps. 8, 5. 6.) Ničesar ni hotel opustiti predobrotljivi in preusmiljeni Bog, karkoli nam koristi in služi v vzveličanje, kar nam more zagotoviti dedščino večnega življenja. In zato je tudi zapovedal svojim angeljem, da nas varujejo po vseh potih in stezah. O čudapolna ljubezen, kliče s pogledom na to vzveličavno zvezo medosladki cerkveni učenik sv. Bernard, o čudapolna ljubezen, v katero nas

je očetovska skrb postavila z angelji! — Res, o neskončna ljubezen nebeškega Očeta, kateri nam kakor svojim prijateljem, pošilja angelje za služabnike.

Kakošno ljubezen in dobroto pa skazujejo angelji ljudem? Pred vsem to, da so jim varuhi in pomočniki, da jih navdajejo s tolažbo in pogumom. Izraelskemu ljudstvu je govoril Gospod Bog: „Glej, jaz pošljem svojega angelja, da hodi pred teboj in te varuje na potu in te pripelje v v kraj, katerega sem ti pripravil. Glej nanj in poslušaj njegov glas . . . Ako poslušaš njegov glas in storiš vse, kar rečem, bom sovražnik tvojim sovražnikom in bom tepel tiste, ki tepejo tebe. In moj angelj pojde pred teboj in te popelje.“ (Eksod. 23, 20 nsl). In zgodilo se je tako. Angelj je hodil pred Izraelci po dnevu v v temnem in po noči v ognjenem oblaku, in jim je bil vodnik in vladar, varih in branitelj na nevarnostih polnem potovanju. Angelj varih se je v puščavi berzabejski pri studencu prikazal žalostni Hagari, da ji pokaže hladno vrelec in reši njenega medlečega sinka Izmaela gotove smrti. (Gen. 16, 7; 21, 17—19). „Vstani“, silila sta angelja v Sodomi nedolžnega Lota, „vstani, vzemi svojo ženo in dve hčeri, kateri imaš, da tudi ti ne pogineš s pregrešnim mestom vred.“ Ker se je pa Lot še obotavljal, prišla sta za roko njega, njegovo ženo in njegovi dve hčeri, in sta ga peljala iz mesta in mu govorila, rekoč: „Otmi svoje življenje in ne oziraj se, in ne mudi se nikjer v tej okolici, temveč reši se na goro, katera je pred teboj.“ (Gen. 19. 15—17).

(Dalje sledi.)

Mali otrok prisili Jezusa, da naredi čudež.

Pred nekaj leti se je pripravljalo v nekem mestu majhno dekletce za prvo sv. obhajilo. V sredo pred belo nedeljo jo sreča duhovnik, ki je nedolžno stvar dobro poznal. „Ljubo dete“, vprašal je duhoven deklico, „ali se zelo veseliš najlepšega dneva v svojem življenju, dneva, ko bo kralj nebeški prvič prišel v tvoje srce? Ali si se dobro pripravila?“ Žalostno pogleda dekletce duhovnika, in solze ji zaigrajo v njenih nedolžnih očescih. „Zakaj pa jokaš, ljubo dete?“ vpraša zopet gospod. „Ali nisi dobro opravilo spovedi, ali si kaj zamolčalo?“ „Oh, častiti gospod, zato ne jokam. Saj upam, da sem dobro pripravljena za vsprejem svojega Boga, in iz srca bi se veselila sv. obhajila, toda — solze zopet zalijejo deklici obraz, — toda ne morem. Oh, častiti gospod, včeraj sem od sosede zvedela, da moj oče že 19 let niso bili pri spovedi. Oh, gospod, — ponavljalo je dekletce — kako se morem veseliti, če pomislim, da so moj oče tako nesrečni?“

„Ljubo dete, temu lahko pomagaš. Moli prav pridno in pobožno in prosi svojega Jezusa, in gotovo ti bo posušil solze in se usmilil tvojega očeta.“

Kaj stori na to dobri otrok? Takoj gre v bližnjo cerkev, poklekne na stopnice velikega oltarja, gleda z zaupanjem proti tabernakelju in moli celo uro. Z njo pa je molil tudi oni duhoven, ki je šel za njo v cerkev.

V petek zvečer poklekne po navadi prvoobhajancev pobožno dekletce pred očeta in mater, in ju prosi odpuščanja za vse prestopke in žalitve, in preliva vroče solze.

„Draga hčerka“, pravi oče, vedno si bila pridna, vsikdar si mi napravljala mnogo veselja, torej le vstani, vse ti je odpuščeno.“ Toda hčerka le še kleči in joka. „Povej mi vendar, zakaj jokaš?“ vpraša oče začudeno. „Oh, ljubi oče, ne smem vam povedati, zakaj jokam, saj boste potem hudi name.“ „Ne, ljubo dete, ne bom hud. In če bom mogel tvoje solze posušiti, bom prav rad storil.“ „Oh ljubi oče“, pravi boječe hčerka, kateri še vedno teko solze po lici, „že 19 let se niste spovedali. Prosim Vas, ljubi oče, pri ljubezni Jezusovi, katerega bom čez dva dni prejela, pojdite vendar k spovedi.“ Oče seveda tega ni pričakoval. Hudo se mu je storilo pri srcu in zapustil je sobo.

V soboto gre dekletce k spovedi, da bo s čistim srcem pristopila k Gospodovi mizi. Takoj za njo pa stopi v spovednico njen oče in se spravi z Bogom. Na belo nedeljo je prejela hčerka prvič v svojem življenju sv. obhajilo, oče pa tudi prvič čez 19 let.

Ko je duhovnik pozneje vprašal deklico, ali je bil dan prvega sv. obhajila vesel, mu je odgovorila: „Gospod, ne morem Vam povedati, v kakem veselju se je topilo moje srce tisti dan. Pomislite, moj oče so se spovedali in prejeli sv. obhajilo.“ —

„Glej, ljubi otrok, tvoja molitev pred tabernakeljem je bila uslišana. Zahvali zato svojega Gospoda, in ostani mu zvest. zaupaj vanj, in potem se boš enkrat gotovo z njim veselil v nebesih.“ —

Najsvetejši zakrament in poklic.

V nekaterih vrsticah hočem povedati, kako je neki mladenič po češčenju sv. Rešnjega Telesa in Božje matere dobil, ali boljše spoznal svoj poklic za duhovski stan.

Takoj po rojstvu je namenil pobožni oče tega mladeniča za duhovna, in ga tudi prav dobro vzgojil. Deček je kmalu pokazal, da ima vse lastnosti duha in srca, ki so potrebne za duhovski stan, toda veselja zanj pa ni kar nič imel. Njegov oče me pride vprašat, kaj naj stori. Rečem mu, naj prepusti vso zadevo meni. Spomnil sem se namreč neke usmiljene sestre, ki mi je nekoč pripovedovala, da tudi ni imela veselja za svoj stan, in tudi povedala, kako ga je dobila in še pristavila, da je sedaj prav srečna. Vedoč, da ima kak mladenič tudi lahko poklic za kak stan, čeprav čuti mržnjo do njega, pokličem tistega dečka, o katerem sem se prepričal, da ima poklic, k sebi, in mu svetujem, naj moli za pravo razsvitljenje. Zlasti pa mu priporočim pobožnost do najsvetejšega zakramenta. Od tistega časa sem videl, kako je deček večkrat klečal pred tabernakeljem, zapljen v pobožno molitev. In čim več let je opravljal svojo pobožnost, tem bolj so se prikazovala znamenja poklica. Nazadnje se res odloči za redovni stan. Sprejeli so ga v samostan. Prva njegova poročila so bila ugodna, kmalu pa se je začel hud boj

v njegovem srcu. Začel je zopet dvomiti o svojem poklicu, in bivanje v samostanskih zidovih mu je postajalo neznosno. Tedaj smo se znova zatekli k Jezusu v sv. Rešnjem Telesu in njegovi Materi. Tisoč sv. obhajil so redovnice darovale za ubogega mladeniča, ki se je tudi sam zatekel pred tabernakelj. Molitev je bila uslišana. Čez dva meseca je zavladal mir v njegovem srcu. Pisal je, da je rad v samostanu in da komaj čaka posvečenja v mašnika.

To sem povedal v slavo in čast Jezusa v presv. zakramentu, v posvečenje Njegove Matere, in v spod budo onim, ki so morda tudi v dvomu za svoj poklic. —

Razgled po svetu.

Dunaj. Marijina družba, koje namen je podpirati katoliške misijone v Afriki in ki jako dobro dela pod pokroviteljstvom našega presvitlega cesarja, je izdala nedavno svoj katalog. Iz tega posnamemo, da je nabrala l. 1897, 17 000 gld., katere je poslala afriškim misijonarjem. Odbor se zahvaljuje vsem dobrotnikom ter se priporoča še nadalje za blaghotno podporo.

Avstrijsko. Državni zbor se je pričel. Petorica nemških nacionalcev je ponehala s svojim divjim krikom, ker se čuti osamljeno. V prvi seji, kakor smo poročali že zadnjič, sta voditelja te stranke Schönerer in Wolf skušala motiti poslance s surovimi vskliki in neslanimi opazkami, a nihče se ni zmenil za nju, ostala sta na cedilu. Wolf si na vse načine prizadeva, kako bi pridobil ostale levičarje za obstrukcijo, ne ve se, ako se mu bo posrečilo. Načelnik katoliške ljudske stranke baron Dipauli je označil svoje stališče napram vladi. Zahteval je, naj ta pojasni svoj program. Rekel je, da njegova stranka ne bo glasovala za krivično nagodbo z Ogersko. O jezikovnih naredbah je nasvetoval, da naj se izvoli poseben 'odsek, ki naj se peča s to zadevo, da se vendar reši mirnim potom to preporno vprašanje. V prvi seji se je vršila volitev predsednika. Izvoljen je bil kandidat desnice, poslanec kat. ljudske stranke dr. Fuchs. Mož je jako plemenitenitega značaja in splošno priljubljen. Desnica ga imenuje častnega Slovence. Branil se je precej časa predsedstva, ker je vedel, koliko potrpežljivosti bode moral kazati nasproti nezadovoljnejšem, končno se je moral vendar udati pritisku desnice. V drugi seji je bila volitev dveh podpredsednikov. Liberalci niso hoteli nobene svojih somišljenikov postaviti za kandidata, akoravno jim je ponudila desnica jedno mesto. Tudi Čehi in Poljaki niso postavili kandidata. Izvoljen je bil tedaj član kršč. narodne zveze, slovenski poslanec dr. Ferjančič. To je prvi slučaj, da je izvoljen Slovenec v predsedstvo. Tu se je pokazala jedinstvo v slovenskem klubu. Vsi katol. narodni poslanci so volili dr. Ferjančiča. Drugim podpredsednikom je bil izvoljen rumunski poslanec Lupul. Član krščansko slovanske narodne zveze vitez Berks je interpeloval vlado, kdaj misli odzvati vojake iz Krete. Tej zahtevi je vojni minister takoj ugodil. Ukazal je, naj se povrnejo vojaki in naj jih ostane le toliko, kolikor jih ravno potrebujejo. — Vršile so se razne volitve za kvotno deputacijo in delegate. Izmed Slovencev je voljen v kvotno deputacijo poslanec Povše. Delegatom je voljen posl. Pogačnik, namestnikom podpredsednik zbornični dr. Ferjančič.

Moravsko. 9. t. m. je imel v Brnu znani govornik jezuit P. Abel duhovne vaje za ženski. Jezuitska cerkev je bila ves čas prenapolnjena ljudstva. Bilo je videti mnogo najodličnejših dam, ki so z zanimanjem poslušale imenitnega govornika.

Ogersko. Po velikonočnih praznikih bodo ogerski škofje sklicali konferenco, na katerej bodo uravnavali kongruo za katoliške duhovnike.

Rim. 18. t. m. je sprejel sv. oče v avdijenci prejšnjega ministerskega predsednika Badenija in njegovo soprogo.

Zanimivo je čitati spis, kojega je prinesel protestantski list londonski „Times“ pod naslovom: Vatikan in Kvirinal. Ta list piše: Nihče, kdor nepristransko sodi razmere, ne more zanikati vpliva, katerega je kazalo papeštvo pri nastajanju moderne Laške. Še predno se je laška vlada začela zavedati o narodni jedinstvi, je papeštvo izvrševalo ne samo na polotoku, temveč na celem civilizovanem svetu duševno hegemonijo. In če so danes podaniki kralja Umberta ponosni na „statuto“, ne smejo pozabiti, „da je izvor temu papeštvo“. Nadalje obžaluje „Times“ razpor med Vatikanom in laško vlado in izraža nado, naj se kolikor možno hitro poravna. Gotovo je taka izjava važna; kajti iz nje smemo soditi, kako mislijo protestantje sami o laški vladi. Katoličani pa ne bodo nikdar pozabili krivice, katero je laška vlada prizadejala sv. očetu; prej ne bodo mirovali, dokler se storjena krivica ne popravi. Dal Bog, da se to kmalu izvrši!

Slavno-znani laški govornik P. Augustin Montefeltro pridiguje letos po jetnišnicah in sicer v Pisi, Neaplju in Genovi. V Pisi je govoril o ljubezni do Boga, družine in domovine; o ljubezni do dela, o kreposti in napakah, o kesu in trdnem sklepu. Omenjeni pater je jako priljubljena oseba. Kjerkoli pridiguje, povsodi dere za njim nebroj občinstva. Lansko leto je pridigoval v Tivoli, sem so prihajali ga poslušat vsaki dan ljudje iz Rima s posebnimi vlaki.

Švica. Kurški škof je prosil vlado, naj prepove v postu gledališčne igre. Vlada je obljubila vstreti škofovi želji. — Protestantje so jako zvit, kadar hočejo vloviti v svoje mreže katoličane. Vstanavljajo se razna društva in silijo drugoverce, naj prestopijo k njim. Tu prav pridno zabavljajo čez katoliško cerkev in cepijo sovraštvo v srca drugovercev. Ni čuda, da se mlačni katoličani dajo zapeljati in prestopijo v nasprotni tabor. — Švicarski škofje so izdali list, v katerem svare vernike, naj ne pristopajo takim društvom, ker je velika nevarnost, da ne padejo. Zadržujejo jim tudi, naj ne podpirajo in bero protestantskih listov, ki so polni psovka in nestrpljivosti nasproti katoličanom.

Turčija. Turška vlada si na vso moč prizadeva, da bi zatrla slovanske kristijane zlasti v Macedoniji, ker misli, da bo Macedonija šele potem popolnoma pridobljena za Turčijo. Čudno gibanje med Turki kaže, da se ti menda pripravljajo na novo klanje kristijanov, in prvi korak bode seveda uničenje slovanskih kristijanov v Macedoniji, kateri gledajo z velikim strahom v bodočnost.

Melitskim patriarhom je izvoljen, kakor smo poročali že zadnjič, msgr. Peter Dscheraischiri. Volitev tega škofa so Melhitje jako navdušeno pozdravili. Že v predvečer so bila razsvetljena mesta in vasi, kjer se je raznesla vest o izvolitvi škofovi.

Drugi dan so prišle razne deputacije vseh obredov novoizvoljencu se poklonit in ga prosit blagoslova. Maronitski patriarh je poslal 2 škofa, ki sta mu donesla lastnoročno pismo, v katerem patriarh čestita izvoljenemu sobratu. — Novi patriarh je bil rojen l. 1841, v mašnika posvečen je bil l. 1862. L. 1866 je bil imenovan škofom v Banias. Kot škof si je mnogo prizadeval, da bi nekoliko bolj šolstvo povzdignil. Njegove zasluge je priznala tudi turška vlada s tem, da mu je podelila visok red. L. 1894 se je vdeležil evharističnega shoda v Jeruzalemu in potoval četrtič v Evropo. Bil je v Rimu z veliko častjo sprejet pri sv. očetu. Obiskal je Angleško, Belgijo, Nemčijo in Francosko. — Novoizvoljeni patriarh je 14. patriarh melhitskega obreda, odkar so se Melhitje ločili l. 1743 od antiohenskega razkolnega patriarha. Imenuje se patriarh antiohenski, jeruzalemski in aleksandrijski. Svojo stolico ima v Damasku. V Jeruzalemu in Aleksandriji ima 2 generalna vikarja, ki izvršujeta jurisdikcijo v njegovi odsotnosti. Poleg Damaska ima še 12 škofij, med temi so 3 nadškofije. Pravico voliti patriarha imajo nadškofje in škofje, katerim predseduje papežev delegat.

Iz vzhoda. V Škofiji Džezirah v Mesopotamiji je prestopilo 60 družin iz vasi Arich, 10 iz vasi Madeh in 30 iz Baikadeh v katoliško cerkev in sprejelo sirska-katoliški obred.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec april (mali traven) 1898.
(Spis potrjen in blagoslovljen od sv. Očeta.)

a) Glavni namen:

Duh ljubezni.

b) Posebni nameni:

1.) **Praznik Marije 7 žalostij.** Ta in vsak dan meseca nanzanjene, pa še ne zaznamovane ali nenadoma nastale zadeve. Pobožnost do Matere Božje.

2.) **Sv. Frančišek Pavljanski.** Praška nadškofija. Nevarno bolni v tem mesecu. Večja gorečnost za molitev med ljudstvom.

3.) **Oveta nedelja.** Značajnost napram pogubnemu novemu duhu. Da bi ozdraveli stariši, ki imajo majhne otroke.

4.) **Sv. Izidor.** Vseučilišča. Štet prepotrebnihi sirot. Zboljšanje ošabnih, sebičnih značajev.

5.) **Sv. Vincencij Per.** Povrnitev javnega mnenja h krščanskim nazorom o časti in sramoti. Red dominikancev. Pospeševalci molitvenega apostoljstva.

6.) **Sv. Julijana Kor.** Pobožnost do sv. zakramenta. Dostojno praznovanje sv. velikega tedna. Dijaki na velikonočnih počitnicah.

7.) **Veliki četrtek.** Tesno združenje s trpečim Odrašenikom po vrednem sprejemu sv. obhajila. Duhovniki. Starčki.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Srca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Srca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Mohorja in Fortunata, naših angeljev varhov in vseh naših patronov Bog dobrotno odvrni od naše dešele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestovanje in vse nečistosti, sovrašstva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Strasten pijanec žganja, da bi se mu ostudna pijača prignjusila.

Zahvale:

Najin edini otrok je bil za smrt bolan: hudo ga je tresla božjast skozi 15 ur! Nobenega človeškega pripomočka več ni bilo; mislili smo, zdaj pa zdaj bo sklenil življenje. V tej sili obrnila sva se k sv. Jožefu in sv. Valentinu in objubila, če bodeva uslišana, da se očitno zahvaliva v «Danici»! — Pomagalo je takoj, in otrok je danes zdrav. Tedaj priručna zahvala sv. Jožefu in sv. Valentinu, da je na njihovo priprošnjo nama ohranjen edini otrok.
V Idriji, 28. marca 1898. Ivan in Minka Brus.

* * *

Dolgo časa so me prav nevarno oči bolele. Svetovali so mi pri zdravnikih iskati pomoči. Toda jaz sem imela upanje, pri Bogu zdravje zadobiti in sicer na priprošnjo M. B. iz Brezij, naše ljube Gospe Lurske, sv. Jožefa, sv. Antona Padov., sv. Lucije in duš v vica. In res nisem bila osramotena. Čez 9 tednov sem bila vslišana, med tem, ko sem rabila samo nekaj domačih zdravil. S tem spolnujem svojo obljubo.

V Škofjiloki 3. marca 1898.

M. J.

Listek za raznoterosti.

Kranjski deželni odbor je čestital novemu knezoškofu ljubljanskemu dr. Jegliču k njegovemu imenovanju. Prevzvišeni se je v jako lepah besedah temu zahvalil.

Duhovniške izpremembe v ljubljanski škofiji. Župnija Logatec je podeljena č. g. Josipu Lavriču, župniku v Ambrusu. Za župnijo Sv. Trojice pri Tržiču je prezentovan č. gosp. Frančišek Perpar, župnik v Zagradcu. Premeščeni so č. gg. kapelani: Karol Čik iz Kočevja v Šentjerneji, Vaclav Vodrašek iz Šentjerneja v Dobrniče, Josip Eppich iz Dobrnič v Kočevje.

Krasno novo svetilnico je podarila neka gospa iz Ljubljane velepotrebni novi cerkvi sv. Jožefa v Prjedoru. Svetilnico je izdelal gospod Ivan Kregar, pasar v Ljubljani. — Obširnejši dopis prihodnjič.

Potresi se še vedno ponavljajo na Kranjskem. V Kočevju je bil dne 23. pret. m. zvečer ob 8. uri 35 minut jako močan, a kratek sunek. Ljudje so zbežali iz hiš. Škode ni ravno napravil velike. — Šibe potresa nas reši, o Gospod!

V Begunjah na Gorenjskem je kaznilnica za ženske zločince. Okrog 300 grešnic dela ondi prisiljeno pokoro. 40 usmiljenk jim dela družčino, jih oskrbuje in streže. Ta družčina pripravi mnogo zločink, da spoznajo svoje žalostno dušno stanje, se resnično poboljšajo in začnejo krščansko živeti. Na prigovarjanje ondotnega duhovnega gospoda se je mnogo spokornic odločilo, da molijo vsakega meseca jedno nedeljo od jutra do večera pred Najsvetejšim v tabernaklju kaznilnične kapele. — Ali nismo vsi grešniki? In koliko velikih grehov se zgodi vsak dan med nami. Koliko kristijanov, ki stoje v visoki časti, bi moralo ogledati ječe, če bi bili očitni gotovi grehi. Kljub temu pa prebiva ljubi Izveličar zbog svoje ponižnosti in ljubezni že toliko sio let med nami. Ali torej ni pristojno, da ga vedno molimo? Kdor pa misli, da je čistega srca, naj se pa tako-le vpraša: „Kam bi bil že ti prišel, če bi ne bil že v zgodnji mladosti večkrat prejemal sv. zakramentov, če bi ne bil imel dobrih starišev, predstojnikov, ki so te z besedo in zgledi opominjali.“ Torej dobri kristijani mo-

rajo Jezusa tem bolj moliti, ker jih je še posebej varoval.

Priznanje naravcolovčeve. Oken, radikalni naravoslovec v Jeni, je izrekel te besede: „Velika napaka je bila, da so samostane razrušili in duhovne ponižali. Taki grehi se prej ali slej kaznujejo, kar se pri nas žal, že godi. Kje so sedaj bogastva, katerih so bili samostani oropani? Kje njihove knjižnice, prirodoslovske zbirke in fizikalne priprave? Samostani so bili zakladnice in učilnice celih dežel. Samostani pa, kateri to še niso bili, bi bili pa lahko postali, ako bi naše države ne bile dopustile le tega, kar jim je prinašalo denarja. In ali bi ne bili mogli samostani ostati iz spoštovanja do njihovega nekdanjega namena? Ali niso samostanski prebivalci najprej obdelovali zemlje, poučevali ljudstva, vodili nevedne kneze, in prinašali sv. vero in z njo pravne in vednostne izobrazbe?

Kaj bi bili mi brez samostanov? Nič več, kakor divji Germani. Ali nima sedanji čas nikakega čuta hvaležnosti? Mi bomo še doživeli čas, ko se bodo vlade streznile od pijanosti današnjega „razsvitljenja“ in se bodo veselile, če se bodo v razpadeno samostansko zidovje naselili menihi, ki bodo v hvalo Božjo in v spodbudo ljudstva dvigali svoje molitve proti nebu.

Čudna svetilnica v cerkvi sv. Jožefa v Ricmanih. Nekdo nam piše iz Ricman pri Trstu to-le: Tukajšnja podružnica, ki spada k župniji Dolina, je bila prvotno posvečena sv. Juriju, a imela je tudi oltar sv. Jožefa. Ustanovila se je tudi bratovščina na čast redniku Jezusovemu. Da so njeni udje pobožno molili in bili tudi uslišani, priča mnogo zaobljubljenih podob, ki visijo po stenah. Zlasti pa še to priča dogodek s svetilnico, ki je gorela v stari cerkvi sv. Jurija pred oltarjem sv. Jožefa, in še dandanes visi pred krasnim oltarjem istega svetnika v novi cerkvi. Vršil se je pa ta dogodek po poročilu tedajnega župnika tako-le: Večkrat so dobili svetilnico pred sv. Jožefom gorečo, čeprav so jo preje ugasnili. Ta novica se je med ljudstvom že razširila, še predno je župnik o tej stvari kaj vedel. Previdni gospod seveda sprva ni hotel verjeti, čakal je, da se sam prepriča. In to je naredil na ta način: kapelan je ugasnil svetilko, onemogočil vsak dohod do nje; zaklenil cerkvena vrata in ključavnico zapečatil. Pri vsem tem so bili navzoči ključarji in drugi možje. Ključa, s katerima so bila cerkvena vrata zaklenjena, je vzel župnik s seboj v Dolino. Ključarjem je pa naročil, naj mu takoj sporoče, če bodo pri zamreženem oknu videli svetilko goreti. 27. sušca 1749. je svetilka zopet začela goreti, kakor mnogokrat preje. Takoj so o tem obvestili župnika. Vso stvar so naznanili škofijstvu, priče so prisegle. Zavaljo tega čudovitega dogodka so sezidali novo cerkev, katero so posvetili sv. Jožefu. —

V osmini sv. Jožefa bomo umrli. Smrt, oh blede smrt je posegla s svojo mrzlo roko v našo sredo in vzela nepozabno sestro Alojzijo Gonzaško.

21. sušca je splavala njena čista duša v roke svojega Stvarnika, a zapustila nam je krasen zgled svetega angeljskega življenja, ki je bilo nakopičeno z največjimi mukami. Pa tudi smrt njena je bila zgled, kako umre svetnica in kako bi morali vsi umreti.

Med onimi, ki so jo vodili na potu popolnosti, po kateri je tudi junaško hodila, jo gotovo ni nihče bolj poznal kakor jaz — tako piše neka sestra. — Priznati moram, da so se v njej družili najlepši duševni darovi z otroško vero, z neomadeževano nedolžnostjo in otroško priprostostjo. Potovala je po tej solzni dolini, ne da bi se bil le količkaj omadeževala. Živela je samo 13 let in 6 mesecev kot redovnica, a vendar bil je ta čas dolg, kajti bojevati se je morala med tem sama s seboj in se žrtvovati za svojega bližnjega.

Njena zadnja bolezen, ki je trajala več mesecev in povzročila najhujše bolečine, nam je še le odkrila zaklad, kateri je bil le še kratek čas pri nas. Natančna vestnost, ponižnost, potrpežljivost, zaničevanje pozemeljskih dobrin in hrepenenje po nebesih, to je bilo njeno življenje v zadnjih mesecih. Vedno je posebno častila sv. Jožefa in se trudila, da bi pridobila novih čestilcev. „Jaz bom v osmini sv. Jožefa umrla“, rekla mi je nekaj dni pred 19. sušcem. In res, 21. dne istega meseca je sladko v Gospodu zaspala. Mali oltarček, ki si ga je naredila v svoji celici na čast sv. Jožefu, je ostal ondi, dokler niso njenih ostankov odnesli. To je tem bolj ginljivo, če pomislimo, kako gorečo ljubezen je gojila do sv. Jožefa. —

Proč s strahom pred ljudmi. Nekoč sem prišel — tako pripoveduje Francoz — v šotoru Arabčevem v dotiko z mahomedanom, dvema odpadnikoma od katoliške cerkve, jednim kalvincem, judom, tremi prostozidarji in jednim trdnim katoličanom.

Prišel je večer in z njim čas, v katerem opravljajo tudi mahomedanci svoje molitve. Hrabri Mahomedov vojak se ni kar nič sramoval svojih tovarišev. Pokleknil je na tla in opravil svojo dolžnost. Katoličanu se je pa videlo, da je v zadregi. Iz nje si je pomagal tako, da je sklenil, ne pokazati se očitno vernega sina svoje matere, marveč opraviti svoje molitve skrivaj.

Toda mahomedanec ga je s svojim prostim in pogumnim vedenjem osramotil. Začel je misliti, da ne sme kot katoličan nič manj spoštovanja izkazati Bogu, kakor revni nevernik. Otresel se je nazadnje strahu pred nami, pokleknil in opravil svojo pobožnost. — Jaz pa ne bom nikoli pozabil besedij, katere je po molitvi mahomedanec izgovoril svojemu katol. tovarišu, kazaje na nas druge: „Poglej one pse!... niti eden med njimi ne moli.“

Dobrotni darovi.

Za sv. Detinstvo: Čast. g. L. Smolnikar, stolni vikar 1 gld. 50 kr. — Čast. g. Ivan Smukavec, kapelan na Blokah 1 gld. 60 kr. — Ana Merzlikar 25 gld. 66 kr. — Čast. g. Simon Ažman, župnik na Boh. Bistrici, 6 gld. 50 kr. — Čast. g. Jožef Eppich, kapelan v Dobrničah 5 gld. 80 kr.

Za cerkev sv. Jožefa v Prjedoru: M. K. 2. gld. 50 kr. — Gospa Jarčeva v Medvodah 2 gld.

Za kruhe sv. Antona: Moj Jezus usmiljenje! 20 kr. — Neimenovan 1 krono. — Neimenovan 1 gld. — M. K. 2 gld. 50 kr. — Neimen. za zdravje možev 2 gld. — M. J. 1 krono. — Neimenovana s pristavkom: „Prosi sv. Anton,

V sili naš patron,
Da prošnje naše mile
Se bodo izpolnile. — 1 gld.